

DIRECTIVA 2014/67/UE A PARLAMENTULUI EUROPEAN ȘI A CONSILIULUI**din 15 mai 2014****privind asigurarea respectării aplicării Directivei 96/71/CE privind detașarea lucrătorilor în cadrul prestării de servicii și de modificare a Regulamentului (UE) nr. 1024/2012 privind cooperarea administrativă prin intermediul Sistemului de informare al pieței interne („Regulamentul IMI”)****(Text cu relevanță pentru SEE)**

PARLAMENTUL EUROPEAN ȘI CONSILIUL UNIUNII EUROPENE,

având în vedere Tratatul privind funcționarea Uniunii Europene, în special articolul 53 alineatul (1) și articolul 62,

având în vedere propunerea Comisiei Europene,

după transmiterea proiectului de act legislativ către parlamentele naționale,

având în vedere avizul Comitetului Economic și Social European ⁽¹⁾,având în vedere avizul Comitetului Regiunilor ⁽²⁾,hotărând în conformitate cu procedura legislativă ordinară ⁽³⁾,

întrucât:

- (1) Libera circulație a lucrătorilor, libertatea de stabilire și libera prestare a serviciilor reprezintă principii fundamentale ale pieței interne a Uniunii, consacrate în Tratatul privind funcționarea Uniunii Europene (TFUE). Punerea în aplicare a respectivelor principii este consolidată în continuare de Uniune, fiind menită să garanteze condiții de concurență echitabile pentru întreprinderi și respectarea drepturilor lucrătorilor.
- (2) Libera prestare a serviciilor include dreptul întreprinderilor de a presta servicii într-un alt stat membru, în care își pot detașa temporar propriii lucrători pentru prestarea acestor servicii. Este necesar, în vederea detașării lucrătorilor, să se facă distincție între această libertate și libera circulație a lucrătorilor, care oferă fiecărui cetățean dreptul de a circula liber într-un alt stat membru pentru a lucra și pentru a se stabili acolo în acest scop și îl protejează împotriva discriminării în ceea ce privește ocuparea forței de muncă, remunerarea și alte condiții de muncă și de încadrare în muncă față de resortisanții statului membru respectiv.
- (3) În ceea ce privește lucrătorii detașați temporar pentru a efectua activități în vederea prestării de servicii într-un alt stat membru decât cel în care aceștia își desfășoară activitatea în mod obișnuit, Directiva 96/71/CE a Parlamentului European și a Consiliului ⁽⁴⁾ stabilește un set fundamental de clauze și condiții de încadrare în muncă clar definite care trebuie respectate de către prestatorul de servicii în statul membru în care are loc detașarea, pentru a asigura o protecție minimă a lucrătorilor detașați în cauză.
- (4) Toate măsurile introduse prin prezenta directivă ar trebui să fie justificate și proporționale, astfel încât să nu genereze sarcini administrative sau să îngreuească potențialul întreprinderilor, în special al întreprinderilor mici și mijlocii (IMM-uri), de a crea noi locuri de muncă, și să protejeze, în același timp, lucrătorii detașați.
- (5) Pentru a asigura conformitatea cu Directiva 96/71/CE, fără a impune însă prestatorilor de servicii o sarcină administrativă inutilă, este esențial ca elementele faptice menționate în dispozițiile referitoare la identificarea unei reale detașări și la prevenirea abuzurilor și a eludării din prezenta directivă să fie considerate orientative și neexhaustive. În special, nu ar trebui să existe nicio cerință potrivit căreia fiecare element trebuie să fie îndeplinit în fiecare caz de detașare.

⁽¹⁾ JO C 351, 15.11.2012, p. 61.⁽²⁾ JO C 17, 19.1.2013, p. 67.⁽³⁾ Poziția Parlamentului European din 16 aprilie 2014 (nepublicată încă în Jurnalul Oficial) și Decizia Consiliului din 13 mai 2014.⁽⁴⁾ Directiva 96/71/CE a Parlamentului European și a Consiliului din 16 decembrie 1996 privind detașarea lucrătorilor în cadrul prestării de servicii (JO L 18, 21.1.1997, p. 1).

- (6) Deși evaluarea elementelor faptice orientative ar trebui să fie adaptată la fiecare caz în parte și să țină seama de specificul situației în cauză, situațiile care reprezintă aceleași elemente faptice nu ar trebui să conducă la aprecieri sau evaluări juridice diferite din partea autorităților competente din state membre diferite.
- (7) În scopul de a evita, preveni și combate folosirea abuzivă și eludarea normelor aplicabile de către întreprinderile care profită în mod neadecvat sau fraudulos de libera prestare a serviciilor prevăzută în TFUE și/sau de aplicarea Directivei 96/71/CE, punerea în aplicare și monitorizarea noțiunii de detașare ar trebui să fie îmbunătățite, iar la nivelul Uniunii ar trebui introduse elemente mai uniforme, care să faciliteze o interpretare comună.
- (8) Prin urmare, este necesar ca elementele faptice constituente care caracterizează natura temporară inerentă noțiunii de detașare, precum și condiția ca angajatorul să fie cu adevărat stabilit în statul membru din care se efectuează detașarea să fie examinate de autoritatea competentă a statului membru gazdă și, dacă este cazul, în strânsă cooperare cu statul membru de stabilire.
- (9) Atunci când examinează mărimea cifrei de afaceri realizate de o întreprindere în statul membru de stabilire pentru a determina dacă întreprinderea respectivă desfășoară în mod real activități semnificative, altele decât cele pur interne de gestionare și/sau administrative, autoritățile competente ar trebui să ia în considerare diferențele în ceea ce privește puterea de cumpărare a monedelor.
- (10) Elementele prevăzute în prezenta directivă în legătură cu punerea în aplicare și monitorizarea detașării pot, de asemenea, sprijini autoritățile competente în ceea ce privește identificarea lucrătorilor declarați în mod fictiv drept independenți. În conformitate cu Directiva 96/71/CE, definiția lucrătorului este cea care se aplică în dreptul statului membru pe teritoriul căruia este detașat un lucrător. Clarificări suplimentare și o mai bună monitorizare a detașării de către autoritățile competente relevante ar spori securitatea juridică și ar oferi un instrument util care să contribuie la combaterea eficace a cazurilor de lucrători independenți fictivi, garantând totodată că lucrătorii detașați nu sunt declarați în mod fictiv ca lucrători independenți și venind, în acest mod, în sprijinul prevenirii, evitării și combaterii eludării normelor aplicabile.
- (11) În cazul în care nu există o situație de detașare reală și apare un conflict de legi, ar trebui să se acorde importanța cuvenită dispozițiilor Regulamentului (CE) nr. 593/2008 al Parlamentului European și al Consiliului ⁽¹⁾ („Roma I”) sau ale Convenției de la Roma ⁽²⁾, care sunt destinate să garanteze că salariații nu ar trebui să fie lipsiți de protecția care le este oferită prin dispoziții de la care nu se poate deroga printr-un acord sau de la care se poate deroga doar în beneficiul lor. Statele membre ar trebui să se asigure că sunt în vigoare dispoziții care să protejeze în mod adecvat lucrătorii a căror detașare nu este reală.
- (12) Lipsa certificatului referitor la legislația privind securitatea socială aplicabilă menționat în Regulamentul (CE) nr. 883/2004 al Parlamentului European și al Consiliului ⁽³⁾ poate fi un indiciu că situația nu ar trebui caracterizată drept situație de detașare temporară într-un alt stat membru decât cel în care lucrătorul în cauză muncește în mod obișnuit în cadrul prestării de servicii.
- (13) La fel ca în cazul Directivei 96/71/CE, prezenta directivă nu ar trebui să aducă atingere aplicării Regulamentului (CE) nr. 883/2004 și a Regulamentului (CE) nr. 987/2009 al Parlamentului European și al Consiliului ⁽⁴⁾.
- (14) Respectarea diversității sistemelor de relații de muncă la nivel național, precum și a autonomiei partenerilor sociali este recunoscută în mod explicit în TFUE.
- (15) În numeroase state membre, partenerii sociali joacă un rol important în contextul detașării lucrătorilor pentru prestarea de servicii, având în vedere că pot, în conformitate cu dreptul intern și/sau practicile naționale, să stabilească diferitele niveluri, alternativ sau simultan, ale salariilor minime aplicabile. Partenerii sociali ar trebui să comunice respectivele niveluri și să informeze în legătură cu acestea.

⁽¹⁾ Regulamentul (CE) nr. 593/2008 al Parlamentului European și al Consiliului din 17 iunie 2008 privind legea aplicabilă obligațiilor contractuale (Roma I) (JO L 177, 4.7.2008, p. 6).

⁽²⁾ Convenția de la Roma din 19 iunie 1980 privind legea aplicabilă obligațiilor contractuale, deschisă în vederea semnării la Roma (80/934/CEE) (JO L 266, 9.10.1980, p. 1).

⁽³⁾ Regulamentul (CE) nr. 883/2004 al Parlamentului European și al Consiliului din 29 aprilie 2004 privind coordonarea sistemelor de securitate socială (JO L 166, 30.4.2004, p. 1).

⁽⁴⁾ Regulamentul (CE) nr. 987/2009 al Parlamentului European și al Consiliului din 16 septembrie 2009 de stabilire a procedurii de punere în aplicare a Regulamentului (CE) nr. 883/2004 privind coordonarea sistemelor de securitate socială (JO L 284, 30.10.2009, p. 1).

- (16) Punerea în aplicare și asigurarea respectării aplicării eficace și adecvată constituie elemente esențiale pentru protecția drepturilor lucrătorilor detașați și pentru asigurarea unor condiții de concurență echitabile pentru prestatorii de servicii, în timp ce o aplicare deficientă diminuează eficacitatea normelor Uniunii aplicabile în acest domeniu. Cooperarea strânsă dintre Comisie și statele membre și, atunci când este cazul, cu autoritățile regionale și locale este așadar esențială, fără a neglija rolul important al inspectoratelor muncii și al partenerilor sociali în acest sens. Încrederea reciprocă, spiritul de cooperare, dialogul constant și înțelegerea reciprocă sunt esențiale în acest sens.
- (17) Este esențial să se prevadă proceduri de monitorizare eficace în statele membre pentru asigurarea respectării aplicării Directivei 96/71/CE și a prezentei directive, iar respectivele proceduri ar trebui să fie instituite, prin urmare, în întreaga Uniune.
- (18) Dificultățile de accesare a informațiilor privind clauzele și condițiile de încadrare în muncă constituie, într-un număr foarte mare de cazuri, motivul pentru care normele existente nu sunt aplicate de către prestatorii de servicii. Prin urmare, statele membre ar trebui să se asigure că astfel de informații sunt puse la dispoziție la scară largă, cu titlu gratuit și că se oferă un acces efectiv la acestea, nu doar prestatorilor de servicii din alte state membre, ci și lucrătorilor detașați în cauză.
- (19) În cazul în care clauzele și condițiile de încadrare în muncă sunt stabilite prin convenții colective care au fost declarate general aplicabile, statele membre ar trebui să se asigure, respectând în continuare autonomia partenerilor sociali, că respectivele convenții colective sunt puse la dispoziție la scară largă, sub o formă accesibilă și într-un climat de transparență.
- (20) Pentru a îmbunătăți accesibilitatea informațiilor, ar trebui stabilită o sursă unică de informații în statele membre. Fiecare stat membru ar trebui să prevadă un site internet oficial național unic, în conformitate cu standardele de accesibilitate la internet, precum și alte mijloace de comunicare adecvate. Site-ul internet oficial național unic ar trebui să capete cel puțin forma unui portal internet, să exercite rolul de portal de difuzare sau de principal punct de intrare și să ofere cu claritate și precizie linkuri către sursele relevante de informații, precum și informații succinte cu privire la conținutul site-ului și la linkurile menționate mai sus. Astfel de site-uri internet ar trebui să includă în special orice site-uri internet instituite în temeiul legislației Uniunii în vederea promovării spiritului antreprenorial și/sau dezvoltării prestării de servicii transfrontaliere. Statele membre gazdă ar trebui să ofere informații cu privire la perioadele prevăzute în dreptul intern în care prestatorii de servicii trebuie să păstreze documente după terminarea perioadei de detașare.
- (21) Lucrătorii detașați ar trebui să aibă dreptul de a primi, din partea statului membru gazdă, informații generale referitoare la dreptul intern și/sau practicile naționale care sunt aplicabile în cazul lor.
- (22) Cooperarea administrativă și asistența reciprocă între statele membre ar trebui să fie în conformitate cu normele privind protecția datelor cu caracter personal prevăzute de Directiva 95/46/CE a Parlamentului European și a Consiliului ⁽¹⁾, precum și cu normele naționale privind protecția datelor prin care se pune în aplicare legislația Uniunii. În ceea ce privește cooperarea administrativă prin intermediul sistemului de informare al pieței interne (IMI), aceasta ar trebui, de asemenea, să fie în conformitate cu Regulamentul (CE) nr. 45/2001 al Parlamentului European și al Consiliului ⁽²⁾ și cu Regulamentul (UE) nr. 1024/2012 al Parlamentului European și al Consiliului ⁽³⁾.
- (23) Pentru a asigura aplicarea corectă și de a monitoriza respectarea normelor de fond cu privire la clauzele și condițiile de încadrare în muncă care trebuie respectate cu privire la lucrătorii detașați, statele membre ar trebui să aplice numai anumite cerințe administrative și măsuri de control în cazul întreprinderilor care detașează lucrători în cadrul prestării de servicii. Conform jurisprudenței Curții de Justiție a Uniunii Europene, astfel de cerințe și măsuri pot fi justificate de motive imperative de interes general, care includ protecția eficace a drepturilor lucrătorilor, cu condiția să fie adecvate pentru a garanta atingerea obiectivului urmărit și să nu depășească ceea ce este necesar pentru atingerea acestuia. Astfel de cerințe și măsuri nu pot fi impuse decât dacă autoritățile competente nu își pot realiza în mod eficace misiunea de supraveghere fără informațiile necesare solicitate și/sau dacă niște măsuri mai puțin restrictive nu ar permite atingerea obiectivelor măsurilor naționale de control considerate necesare.

(1) Directiva 95/46/CE a Parlamentului European și a Consiliului din 24 octombrie 1995 privind protecția persoanelor fizice în ceea ce privește prelucrarea datelor cu caracter personal și libera circulație a acestor date (JO L 281, 23.11.1995, p. 31).

(2) Regulamentul (CE) nr. 45/2001 al Parlamentului European și al Consiliului din 18 decembrie 2000 privind protecția persoanelor fizice cu privire la prelucrarea datelor cu caracter personal de către instituțiile și organele comunitare și privind libera circulație a acestor date (JO L 8, 12.1.2001, p. 1).

(3) Regulamentul (UE) nr. 1024/2012 al Parlamentului European și al Consiliului din 25 octombrie 2012 privind cooperarea administrativă prin intermediul Sistemului de informare al pieței interne și de abrogare a Deciziei 2008/49/CE a Comisiei ("Regulamentul IMI") (JO L 316, 14.11.2012, p. 1).

- (24) Un prestator de servicii ar trebui să se asigure că identitatea lucrătorilor detașați pe care i-a inclus în declarația întocmită de către prestatorul de servicii pentru a permite desfășurarea de controale factice la locul de muncă poate fi verificată, pe durata detașării, de către autoritățile competente.
- (25) Un prestator de servicii stabilit într-un alt stat membru ar trebui, fără întârzieri nejustificate, să informeze autoritățile competente ale statului membru gazdă cu privire la orice schimbări importante ale datelor prezentate în declarația întocmită de către prestatorul de servicii, pentru a permite desfășurarea de controale factice la locul de muncă.
- (26) Obligația de a aduce la cunoștința Comisiei cerințe administrative și măsuri de control nu ar trebui să constituie un proces de autorizare *ex ante*.
- (27) Cu scopul de a asigura o mai bună și mai uniformă aplicare a Directivei 96/71/CE, precum și asigurarea respectării aplicării acesteia în practică și de a reduce, pe cât posibil, diferențele în materie de aplicare și de asigurare a respectării aplicării în Uniune, statele membre ar trebui să se asigure că sunt efectuate inspecții eficace și adecvate pe teritoriul lor, contribuind, în acest mod, printre altele, la combaterea muncii fără forme legate în cazul detașării și ținând seama, de asemenea, de alte inițiative juridice prin care se urmărește o mai bună abordare a acestei problematice.
- (28) Atunci când este cazul și în conformitate cu dreptul intern și/sau practicile naționale, statele membre ar trebui să furnizeze întreprinderii inspectate un document întocmit în urma inspecției sau a controlului, care să cuprindă toate informațiile relevante.
- (29) Statele membre ar trebui să se asigure că sunt disponibile efective suficiente, care dispun de aptitudinile și calificările necesare pentru desfășurarea într-un mod eficace a inspecțiilor și pentru a permite să se răspundă fără întârzieri nejustificate la cererile de informare prevăzute de prezenta directivă și prezentate fie de statul membru gazdă, fie de statul membru de stabilire.
- (30) Inspectoratele de muncă, partenerii sociali și alte organisme de monitorizare sunt deosebit de importante în acest sens și ar trebui să continue să joace un rol crucial.
- (31) Pentru a aborda în mod flexibil diversitatea piețelor muncii și ale sistemelor de relații de muncă, în mod excepțional, angajatorii și salariații și/sau alți actori și/sau organisme pot monitoriza anumite clauze și condiții de încadrare în muncă a lucrătorilor detașați, cu condiția ca să ofere persoanelor respective o protecție echivalentă și să își exercite controlul în mod nediscriminatoriu și obiectiv.
- (32) Autoritățile responsabile cu inspecția din statele membre și alte organisme relevante de supraveghere și de asigurare a respectării aplicării ar trebui să recurgă la cooperarea și la schimburile de informații prevăzute în legislația relevantă pentru a verifica dacă normele aplicabile lucrătorilor detașați au fost respectate.
- (33) Statele membre sunt încurajate în special să introducă o abordare mai integrată a inspecțiilor muncii. Ar trebui examinată, de asemenea, necesitatea de a elabora standarde comune pentru a institui metode, practici și standarde minime comparabile la nivelul Uniunii. Cu toate acestea, elaborarea de standarde comune nu ar trebui să conducă la îngrădirea eforturilor depuse de statele membre pentru a combate în mod eficace munca fără forme legale.
- (34) Pentru a facilita asigurarea respectării aplicării Directivei 96/71/CE și pentru a asigura o aplicare mai eficace a acesteia în practică, ar trebui să existe mecanisme de recurs eficiente prin intermediul cărora lucrătorii detașați să poată depune plângeri sau să inițieze proceduri, fie în mod direct, fie, cu aprobarea lor, prin intermediul unor părți terțe relevante desemnate, cum ar fi sindicatele sau alte asociații, precum și prin instituții comune ale partenerilor sociali. Aceste mecanisme nu ar trebui să aducă atingere normelor de procedură naționale privind reprezentarea și apărarea în fața instanțelor și nici competențelor și altor drepturi ale sindicatelor și ale altor reprezentanți ai angajaților întemeiate pe dreptul intern și/sau practicile naționale.
- (35) Pentru a se asigura faptul că un lucrător detașat primește plata corectă și cu condiția ca indemnizațiile specifice detașării să poată fi considerate ca făcând parte din salariul minim, aceste indemnizații ar trebui să fie deduse din salarii doar dacă dreptul intern, convențiile colective și/sau practicile naționale din statul membru gazdă prevăd acest lucru.

- (36) Respectarea normelor aplicabile în domeniul detașării lucrătorilor în practică și protecția efectivă a drepturilor lucrătorilor în această privință reprezintă chestiuni cărora trebuie să li se acorde o importanță deosebită în cadrul lanțurilor de subcontractare și ar trebui asigurate prin intermediul unor măsuri corespunzătoare în conformitate cu dreptul intern și/sau practicile naționale și în conformitate cu dreptul Uniunii. Astfel de măsuri pot include introducerea în mod voluntar, după consultarea partenerilor sociali relevanți, a unui mecanism de asigurare a răspunderii directe a subcontractantului, în plus față de răspunderea angajatorului sau în locul acesteia, în ceea ce privește remunerația netă restantă aferentă salariilor minime nete și/sau contribuțiile datorate unor fonduri sau instituții comune ale partenerilor sociali reglementate prin lege sau prin convenții colective de muncă, în măsura în care acestea sunt reglementate prin articolul 3 alineatul (1) din Directiva 96/71/CE. Cu toate acestea, statele membre au în continuare libertatea de a prevedea norme mai stricte privind răspunderea, în temeiul dreptului intern, sau de a adopta reglementări suplimentare în temeiul dreptului intern, într-un mod nediscriminatoriu și proporțional.
- (37) Statele membre care au introdus măsuri pentru asigurarea respectării normelor aplicabile în cadrul lanțurilor de subcontractare ar trebui să aibă posibilitatea de a prevedea faptul că un (sub)contractant nu ar trebui să fie răspunzător în circumstanțe specifice sau că răspunderea acestuia poate fi limitată în cazurile în care au fost îndeplinite obligații de diligență de către (sub)contractantul respectiv. Aceste măsuri ar trebui definite de dreptul intern, ținând seama de circumstanțele specifice ale statului membru în cauză, și pot include, printre altele, măsuri adoptate de contractant privind documentația care atestă respectarea cerințelor administrative și măsuri de control destinate asigurării unei monitorizări eficiente a respectării normelor aplicabile privind detașarea lucrătorilor.
- (38) Este îngrijorător faptul că statele membre întâmpină încă numeroase dificultăți în ceea ce privește recuperarea sancțiunilor administrative și/sau a amenzilor administrative transfrontaliere și, prin urmare, este necesar să fie abordată recunoașterea reciprocă a sancțiunilor administrative și/sau a amenzilor administrative.
- (39) Disparitățile între sistemele statelor membre în ceea ce privește mijloacele de executare a sancțiunilor administrative și/sau a amenzilor administrative impuse în situații transfrontaliere pot aduce prejudicii bunei funcționări a pieței interne; prin urmare, există riscul ca garantarea unui nivel echivalent de protecție în întreaga Uniune pentru lucrătorii detașați să fie foarte dificilă sau chiar imposibilă.
- (40) Asigurarea în mod eficace a respectării normelor de fond care reglementează detașarea lucrătorilor în vederea prestării de servicii ar trebui realizată prin acțiuni specifice punând accentul pe executarea transfrontalieră a sancțiunilor administrative financiare și/sau a amenzilor administrative impuse. Așadar, alinierea legislației statelor membre în acest domeniu este o condiție prealabilă esențială pentru a garanta un nivel de protecție mai ridicat, echivalent și comparabil, necesar în scopul unei bune funcționări a pieței interne.
- (41) Adoptarea unor norme comune de acordare a asistenței și sprijinului reciproc, destinate a fi utilizate pentru măsurile de executare și costurile aferente, precum și adoptarea de cerințe uniforme pentru notificarea deciziilor referitoare la sancțiunile administrative și/sau amenzile administrative impuse în ceea ce privește nerespectarea Directivei 96/71/CE, precum și ale prezentei directive, ar trebui să rezolve o serie de probleme concrete de executare transfrontalieră și să garanteze o mai bună comunicare și executare a unor astfel de decizii emise de un alt stat membru.
- (42) Dacă se constată că prestatorul de servicii nu este stabilit în mod efectiv în statul membru de stabilire sau că adresa ori datele întreprinderii sunt false, autoritățile competente nu ar trebui să pună capăt procedurii din motive formale, ci să ancheteze chestiunea în continuare pentru a stabili identitatea persoanei fizice sau juridice responsabile cu detașarea.
- (43) Recunoașterea deciziilor prin care se impune o sancțiune administrativă și/sau amendă administrativă și a cererilor de executare a unei astfel de sancțiuni și/sau amenzi ar trebui să bazeze pe principiul încrederii reciproce. În acest scop, motivele de nerecunoaștere sau de refuz în vederea recuperării unei sancțiuni administrative și/sau a unei amenzi administrative ar trebui să se limiteze la minimumul necesar.
- (44) Fără a aduce atingere instituirii unor norme mai uniforme în ceea ce privește executarea transfrontalieră a sancțiunilor administrative și/sau a amenzilor administrative și necesitatea de elaborare a unor criterii comune pentru proceduri mai eficiente de sancționare în caz de neplată, aceste dispoziții nu ar trebui să afecteze competențele statelor membre de a-și stabili propriul sistem de sancțiuni și amenzi sau măsuri de recuperare prevăzute de dreptul intern. Prin urmare, instrumentul care permite aplicarea sau executarea unor astfel de sancțiuni și/sau amenzi poate, dacă este cazul, ținând seama de dreptul intern și/sau practicile naționale din statul membru solicitat, să fie completat, însoțit sau înlocuit cu un titlu care permite aplicarea sau executarea sa în statul membru solicitat.

- (45) Normele mai uniforme nu ar trebui să aibă ca efect modificarea obligației de respectare a drepturilor și libertăților fundamentale ale părților, precum și a principiilor fundamentale de drept care li se aplică acestora, astfel cum sunt consacrate la articolul 6 din Tratatul privind Uniunea Europeană (TUE), cum ar fi dreptul de a fi audiat, dreptul la o cale de atac eficientă și dreptul la un proces echitabil sau principiul *ne bis in idem*.
- (46) Prezenta directivă nu are drept scop să stabilească norme armonizate pentru cooperarea judiciară, competența judiciară, recunoașterea și executarea hotărârilor în materie civilă și comercială, nici să abordeze legislația aplicabilă.
- (47) Statele membre ar trebui să ia măsuri adecvate în caz de nerespectare a obligațiilor prevăzute de prezenta directivă, inclusiv proceduri administrative și judiciare, și ar trebui să prevadă sancțiuni eficiente, disuasive și proporționale pentru eventualele cazuri de nerespectare a obligațiilor ce decurg din prezenta directivă.
- (48) Prezenta directivă respectă drepturile fundamentale și se conformează principiilor recunoscute de Carta drepturilor fundamentale a Uniunii Europene, în special în ceea ce privește protecția datelor cu caracter personal (articolul 8), libertatea de alegere a ocupației și dreptul la muncă (articolul 15), libertatea de a desfășura o activitate comercială (articolul 16), dreptul de negociere și de acțiune colectivă (articolul 28), condiții de muncă echitabile și corecte (articolul 31), dreptul la o cale de atac eficientă și la un proces echitabil (articolul 47), prezumția de nevinovăție și dreptul la apărare (articolul 48) și dreptul de a nu fi judecat de două ori pentru aceeași infracțiune (*ne bis in idem*) (articolul 50), și trebuie să fie pusă în aplicare în conformitate cu aceste drepturi și principii.
- (49) Pentru a facilita o mai bună și mai uniformă aplicare a Directivei 96/71/CE, este oportun să se prevadă un sistem electronic de schimb de informații pentru a facilita cooperarea administrativă, iar autoritățile competente ar trebui să utilizeze IMI cât mai mult posibil. Totuși, acest lucru nu ar trebui să împiedice aplicarea acordurilor sau a înțelegerilor bilaterale existente și viitoare privind cooperarea administrativă și asistența reciprocă.
- (50) Deoarece obiectivul prezentei directive, și anume acela de a stabili un cadru comun conținând un set de dispoziții, măsuri și mecanisme de control adecvate, necesare pentru o punere în aplicare, o aplicare și o asigurarea a respectării aplicării mai bună și mai uniformă a Directivei 96/71/CE, nu poate fi realizat în mod satisfăcător de către statele membre, dar, având în vedere amploarea și efectele acțiunii, poate fi realizat mai bine la nivelul Uniunii, aceasta poate adopta măsuri în conformitate cu principiul subsidiarității, astfel cum este definit la articolul 5 din TUE. În conformitate cu principiul proporționalității, astfel cum este definit la articolul menționat, prezenta directivă nu depășește ceea ce este necesar pentru realizarea obiectivului menționat.
- (51) Autoritatea Europeană pentru Protecția Datelor a fost consultată în conformitate cu articolul 28 alineatul (2) din Regulamentul (CE) nr. 45/2001 și a emis un aviz la 19 iulie 2012 ⁽¹⁾,

ADOPTĂ PREZENTA DIRECTIVĂ:

CAPITOLUL I

DISPOZIȚII GENERALE

Articolul 1

Obiect

(1) Prezenta directivă instituie un cadru comun al unui set de dispoziții, măsuri și mecanisme de control adecvate, necesare pentru o punere în aplicare, o aplicare și o asigurarea a respectării aplicării mai bune și mai uniforme ale Directivei 96/71/CE, inclusiv măsuri pentru a preveni și sancționa orice abuz și eludare privind normele aplicabile, fără a aduce atingere domeniului de aplicare al Directivei 96/71/CE.

⁽¹⁾ JO C 27, 29.1.2013, p. 4.

Prezenta directivă urmărește să garanteze respectarea unui nivel adecvat de protecție a drepturilor lucrătorilor detașați pentru prestarea transfrontalieră de servicii, în special asigurarea respectării aplicării clauzelor și condițiilor de încadrare în muncă ce se aplică în statul membru în care urmează să fie prestat serviciul, în conformitate cu articolul 3 din Directiva 96/71/CE, facilitând în același timp exercitarea libertății de a presta servicii pentru prestatorii de servicii, promovând un climat de concurență loială între aceștia din urmă și sprijinind astfel funcționarea pieței interne.

(2) Prezenta directivă nu afectează în niciun fel exercitarea drepturilor fundamentale, astfel cum sunt recunoscute în statele membre, precum și la nivelul Uniunii, inclusiv dreptul sau libertatea de a intra în grevă sau de a întreprinde alte acțiuni care țin de sistemele specifice de relații de muncă din statele membre, în conformitate cu dreptul intern și/sau practicile naționale. Ea nu afectează nici dreptul de a negocia, de a încheia și de a pune în aplicare convenții colective și de a desfășura acțiuni colective în conformitate cu dreptul intern și/sau practicile naționale.

Articolul 2

Definiții

În sensul prezentei directive, se aplică următoarele definiții:

- (a) „autoritate competentă” înseamnă o autoritate sau un organism, care poate include biroul (birourile) de legătură menționat(e) la articolul 4 din Directiva 96/71/CE, desemnată de un stat membru să îndeplinească funcții în temeiul Directivei 96/71/CE și în temeiul prezentei directive;
- (b) „autoritate solicitantă” înseamnă autoritatea competentă dintr-un stat membru care transmite o cerere de asistență, de informații, de notificare sau de executare a unei sancțiuni și/sau a unei amenzi, astfel cum este menționată în capitolul VI;
- (c) „autoritate solicitată” înseamnă autoritatea competentă dintr-un stat membru căreia îi este adresată o cerere de asistență, de informații, de notificare sau de executare a unei sancțiuni și/sau a unei amenzi, astfel cum este menționată în capitolul VI.

Articolul 3

Autoritățile competente și birourile de legătură

În sensul prezentei directive, statele membre, în conformitate cu dreptul intern și/sau practicile naționale, desemnează una sau mai multe autorități competente care pot include unul sau mai multe birouri de legătură menționate la articolul 4 din Directiva 96/71/CE. Atunci când își desemnează autoritățile competente, statele membre tratează cu considerația cuvenită necesitatea de a asigura protecția datelor pentru informațiile comunicate, precum și drepturile legale ale persoanelor fizice și juridice care pot fi afectate. Statele membre au responsabilitatea finală în ceea ce privește garantarea protecției datelor și garantarea drepturilor legale ale persoanele afectate și implementează mecanisme corespunzătoare în acest sens.

Statele membre comunică datele de contact ale autorităților competente Comisiei și celorlalte state membre. Comisia publică și actualizează cu regularitate lista autorităților competente și a birourilor de legătură.

Atât celelalte state membre, cât și instituțiile Uniunii respectă alegerea fiecărui stat membru în ceea ce privește autoritățile competente desemnate.

Articolul 4

Identificarea unei detașări reale și prevenirea abuzurilor și eludărilor

(1) În scopul punerii în aplicare, al aplicării și al asigurării respectării aplicării Directivei 96/71/CE, autoritățile competente realizează o evaluare de ansamblu a tuturor elementelor faptice considerate necesare, inclusiv, în special, a celor indicate la alineatele (2) și (3) ale prezentului articol. Elementele respective sunt destinate să le ofere asistență autorităților competente atunci când efectuează verificări și controale și în cazurile în care au motive să creadă că un lucrător nu poate fi considerat detașat în temeiul Directivei 96/71/CE. Aceste elemente sunt factori orientativi în evaluarea globală care trebuie realizată și, prin urmare, nu sunt apreciate separat.

(2) Pentru a stabili dacă o întreprindere exercită în mod efectiv activități semnificative, altele decât cele pur interne de gestionare și/sau administrative, autoritățile competente realizează, luând în considerare un interval de timp mai îndelungat, o evaluare de ansamblu a tuturor elementelor factice care caracterizează activitățile desfășurate de o întreprindere în statul membru în care aceasta este stabilită și, atunci când este necesar, în statul membru gazdă. Aceste elemente pot include, în special, aspectele următoare:

- (a) locul în care întreprinderea își are sediul social și administrația, locul în care deține birourile, plătește impozite și contribuții de asigurări sociale și, dacă este cazul, în conformitate cu dreptul intern, este autorizată să își exercite activitatea sau este înregistrată la camerele de comerț sau organismele profesionale;
- (b) locul de recrutare a lucrătorilor detașați și locul din care sunt detașați;
- (c) legea aplicabilă contractelor încheiate de întreprindere cu lucrătorii acesteia, pe de o parte, și cu clienții, pe de altă parte;
- (d) locul în care întreprinderea își exercită activitatea de bază, precum și locul în care angajează personal administrativ;
- (e) numărul de contracte executate și/sau mărimea cifrei de afaceri realizate în statul membru de stabilire, ținând seama de situația specifică, printre altele, a întreprinderilor nou înființate și a IMM-urilor.

(3) Pentru a evalua dacă un lucrător detașat temporar își desfășoară munca pe teritoriul unui stat membru, altul decât cel în care lucrează în mod obișnuit, se examinează toate elementele factice care caracterizează această muncă și situația lucrătorului. Aceste elemente pot include, în special, aspectele următoare:

- (a) munca se desfășoară pentru o perioadă limitată de timp în alt stat membru;
- (b) data la care începe detașarea;
- (c) detașarea se efectuează în alt stat membru decât statul în care sau din care lucrătorul detașat își desfășoară în mod obișnuit activitatea, în conformitate cu Regulamentul (CE) nr. 593/2008 (Roma I) și/sau Convenția de la Roma;
- (d) lucrătorul detașat se întoarce sau se așteaptă că își va relua munca în statul membru din care a fost detașat, după finalizarea muncii sau prestarea de servicii pentru care a fost detașat;
- (e) natura activităților;
- (f) cheltuielile de transport, masă și cazare sunt asigurate sau rambursate de angajatorul care detașează lucrătorul și, în acest caz, modul în care transportul, masa și cazarea sunt puse la dispoziție sau metoda de rambursare;
- (g) orice perioade anterioare în care postul a fost ocupat de același sau de un alt lucrător (detașat).

(4) Nerespectarea unuia sau a mai multora dintre elementele factice prevăzute la alineatele (2) și (3) nu exclude în mod automat posibilitatea ca o situație dată să fie caracterizată drept una de detașare. Evaluarea acestor elemente se adaptează fiecărui caz în parte și ține cont de particularitățile situației.

(5) Elementele menționate în prezentul articol și utilizate de către autoritățile competente la evaluarea de ansamblu a unei situații pentru a stabili dacă este vorba despre o detașare reală pot fi luate în considerare și pentru a stabili dacă o persoană se încadrează la definiția aplicabilă a unui lucrător în conformitate cu articolul 2 alineatul (2) din Directiva 96/71/CE. Statele membre ar trebui să se orienteze, printre altele, în funcție de fapte legate de executarea lucrărilor, de subordonarea și de remunerarea lucrătorului, indiferent de modul în care este caracterizată relația în orice dispoziție, contractuală sau nu, care a fost, eventual, convenită între părți.

CAPITOLUL II

ACCESUL LA INFORMAȚII

Articolul 5

Îmbunătățirea accesului la informații

(1) Statele membre iau măsurile corespunzătoare pentru a garanta faptul că informațiile privind clauzele și condițiile de încadrare în muncă menționate la articolul 3 din Directiva 96/71/CE care trebuie să fie aplicate și respectate de prestatorii de servicii sunt puse la dispoziție pe scară largă și gratuit, într-un mod clar, transparent, lipsit de ambiguitate și ușor accesibil de la distanță și prin mijloace electronice, în formate și în conformitate cu standardele informatice privind accesibilitatea online care asigură accesul persoanelor cu handicap și pentru a garanta că birourile de legătură sau celelalte organisme naționale competente menționate la articolul 4 din Directiva 96/71/CE sunt în măsură să își îndeplinească sarcinile în mod eficace.

(2) Pentru a contribui la îmbunătățirea accesului la informații, statele membre:

(a) indică în mod clar, într-o manieră detaliată și ușor de utilizat și într-un format accesibil, pe un site internet oficial național unic și prin alte mijloace adecvate, care sunt clauzele și condițiile de încadrare în muncă și/sau care parte a dreptului național și/sau regional urmează să se aplice lucrătorilor detașați pe teritoriul acestora;

(b) iau măsurile necesare pentru a pune la dispoziție pe scară largă pe site-ul internet național oficial unic și prin alte mijloace adecvate informațiile cu privire la convențiile colective aplicabile și persoanele vizate și cu privire la clauzele și condițiile de încadrare în muncă care urmează să fie aplicate de către prestatorii de servicii din alte state membre, în conformitate cu Directiva 96/71/CE, includ, dacă este posibil, linkuri către site-urile internet existente și alte puncte de contact, în special cele legate de partenerii sociali relevanți;

(c) pun informațiile la dispoziția lucrătorilor și prestatorilor de servicii, cu titlu gratuit, în limba (limbile) oficială (oficiale) ale statului membru gazdă și în limbile cele mai relevante ținând seama de cererea de pe propriile piețe ale muncii și lăsând opțiunile în acest sens la latitudinea statului membru gazdă. Aceste informații sunt făcute disponibile, dacă este posibil, sub formă rezumativă într-o broșură care să indice principalele condiții de muncă aplicabile, oferind inclusiv descrierea procedurilor de depunere a plângerilor, și, la cerere, în formate accesibile persoanelor cu handicap; pun la dispoziție într-un mod ușor accesibil, cu titlu gratuit, informații suplimentare detaliate privind condițiile de muncă și sociale aplicabile lucrătorilor detașați, referitoare inclusiv la sănătatea și siguranța la locul de muncă;

(d) îmbunătățesc accesibilitatea și claritatea informațiilor pertinente, în special a celor furnizate pe un site internet oficial național unic, menționat la litera (a);

(e) indică o persoană de contact din cadrul biroului de legătură, responsabilă cu tratarea cererilor de informații;

(f) actualizează informațiile furnizate în fișele de țară.

(3) Comisia va continua să sprijine statele membre în domeniul accesului la informații.

(4) În cazul în care, în conformitate cu dreptul intern, tradițiile și practicile naționale și respectând pe deplin autonomia partenerilor sociali, clauzele și condițiile de încadrare în muncă menționate la articolul 3 din Directiva 96/71/CE sunt stabilite prin convenții colective în conformitate cu articolul 3 alineatele (1) și (8) din directiva menționată, statele membre se asigură că clauzele și condițiile în cauză se pun la dispoziția prestatorilor de servicii din alte state membre și a lucrătorilor detașați într-o manieră ușor de consultat și transparentă și urmăresc să obțină implicarea partenerilor sociali în această privință. Informațiile relevante în acest sens ar trebui să se refere, în special, la diferitele niveluri minime de plată și la elementele lor constitutive, la metoda utilizată pentru calcularea remunerației datorate și, acolo unde este relevant, la criteriile de clasificare în diferitele categorii de salarii.

(5) Statele membre indică organismele și autoritățile cărora lucrătorii și întreprinderile li se pot adresa pentru informații generale în legătură cu dreptul intern și practicile naționale aplicabile acestora în ceea ce privește drepturile și obligațiile lor pe teritoriul statelor membre în cauză.

CAPITOLUL III

COOPERAREA ADMINISTRATIVĂ

Articolul 6

Asistența reciprocă — principii generale

(1) Statele membre lucrează în strânsă cooperare și își acordă fără întârzieri nejustificate asistență reciprocă pentru a facilita punerea în aplicare, aplicarea și asigurarea respectării aplicării prezentei directive și a Directivei 96/71/CE.

(2) Cooperarea dintre statele membre constă în special în a răspunde cererilor de informare motivate din partea autorităților competente și în efectuarea unor verificări, inspecții și investigații cu privire la situațiile de detașare menționate la articolul 1 alineatul (3) din Directiva 96/71/CE, inclusiv investigarea oricărei nerespectări sau abuz în ceea ce privește normele aplicabile privind detașarea lucrătorilor. Cererile de informare includ informații cu privire la eventuala executare a unei sancțiuni administrative și/sau a unei amenzi administrative sau la notificarea unei decizii prin care se impune o astfel de sancțiune și/sau amendă, astfel cum este menționată în capitolul VI.

(3) Cooperarea dintre statele membre poate include, de asemenea, transmiterea sau comunicarea de documente.

(4) Pentru a răspunde unei cereri de asistență din partea autorităților competente dintr-un alt stat membru, statele membre se asigură că prestatorii de servicii stabiliți pe teritoriul lor transmit autorităților lor competente toate informațiile necesare pentru controlul activității lor în conformitate cu dreptul intern. Statele membre iau măsurile corespunzătoare în cazul nefurnizării acestor informații.

(5) În cazul unor dificultăți privind îndeplinirea unei cereri de informare sau efectuarea de verificări, inspecții sau investigații, statul membru în cauză informează fără întârziere statul membru solicitant, în vederea găsirii unei soluții.

În cazul oricăror probleme persistente legate de schimbul de informații sau al unui refuz permanent de a oferi informații, Comisia este informată, dacă este cazul prin intermediul IMI, și ia măsurile adecvate.

(6) Statele membre furnizează informațiile cerute de către alte state membre sau de către Comisie prin mijloace electronice, cu respectarea următoarelor termene:

(a) dacă este vorba despre cazuri urgente care necesită consultarea de registre, cum ar fi cele legate de confirmarea codului de înregistrare în scopuri de TVA, în vederea verificării existenței unei stabiliri într-un alt stat membru, cât mai rapid posibil și în maximum două zile lucrătoare de la primirea cererii.

Motivul caracterului urgent se indică în mod clar în cerere, inclusiv câteva detalii care să demonstreze acest caracter urgent;

(b) în cazul tuturor celorlalte cereri de informare, maximum 25 de zile lucrătoare de la primirea cererii, cu excepția cazului în care între statele membre se convine, de comun acord, un termen mai scurt.

(7) Statele membre se asigură că registrele în care au fost înscrși prestatorii de servicii și care pot fi consultate de către autoritățile competente pe teritoriul lor pot fi, de asemenea, consultate în aceleași condiții de către autoritățile competente echivalente ale celorlalte state membre, în scopul punerii în aplicare a prezentei directive și a Directivei 96/71/CE, în măsura în care aceste registre sunt listate de statele membre în sistemul IMI.

(8) Statele membre se asigură că informațiile schimbate de către organismele menționate la articolul 2 litera (a) sau transmise acestora sunt utilizate numai în scopul (scopurile) pentru care au fost solicitate.

(9) Cooperarea administrativă și asistența reciprocă se furnizează cu titlu gratuit.

(10) O cerere de informații nu împiedică autoritățile competente să ia măsuri în conformitate cu dispozițiile relevante din dreptul național și din dreptul Uniunii pentru a cerceta și a preveni presupusele încălcări ale Directivei 96/71/CE sau ale prezentei directive.

Articolul 7

Rolul statelor membre în cadrul cooperării administrative

- (1) În conformitate cu principiile stabilite la articolele 4 și 5 din Directiva 96/71/CE, în timpul perioadei de detașare a unui lucrător într-un alt stat membru, inspecțiile vizând clauzele și condițiile de încadrare în muncă care trebuie respectate în conformitate cu Directiva 96/71/CE țin de răspunderea autorităților statului membru gazdă, în cooperare, atunci când acest lucru este necesar, cu cele ale statului membru de stabilire.
- (2) Statul membru de stabilire al prestatorului de servicii va continua să monitorizeze, să controleze și să adopte măsurile de supraveghere sau de executare necesare, în conformitate cu dreptul intern, practicile și procedurile sale administrative naționale, cu privire la lucrătorii detașați în alt stat membru.
- (3) Statul membru de stabilire al prestatorului de servicii asistă statul membru în care are loc detașarea, astfel încât să se asigure respectarea condițiilor aplicabile în temeiul Directivei 96/71/CE și al prezentei directive. Această responsabilitate nu diminuează în niciun fel posibilitățile statului membru în care are loc detașarea de a desfășura activități de monitorizare, activități de control sau de a lua orice măsuri de supraveghere și de executare necesare, în conformitate cu prezenta directivă și cu Directiva 96/71/CE.
- (4) În cazul în care există fapte care indică posibile nereguli, un stat membru comunică din proprie inițiativă statului membru vizat orice informații relevante, fără întârzieri nejustificate.
- (5) Autoritățile competente din statul membru gazdă pot solicita, de asemenea, autorităților competente din statul membru de stabilire, în ceea ce privește fiecare prestare de servicii sau fiecare prestator de servicii, furnizarea de informații privind legalitatea stabilirii și buna conduită a prestatorului de servicii, precum și privind absența oricărei încălcări a normelor aplicabile. Autoritățile competente din statul membru de stabilire comunică respectivele informații în conformitate cu articolul 6.
- (6) Obligațiile prevăzute în prezentul articol nu dau naștere unei obligații din partea statului membru de stabilire de a efectua verificări și controale factice pe teritoriul statului membru gazdă în care se prestează serviciul. Astfel de verificări și controale pot fi efectuate, în cazul în care este necesar, de către autoritățile statului membru gazdă, din proprie inițiativă sau la cererea autorităților competente din statul membru de stabilire, în conformitate cu articolul 10 și cu respectarea atribuțiilor de control prevăzute în dreptul intern, practicile și procedurile administrative naționale ale statului membru gazdă și în conformitate cu dreptul Uniunii.

Articolul 8

Măsuri de însoțire

- (1) Statele membre, asistate de Comisie, adoptă măsuri de însoțire pentru a dezvolta, facilita și promova schimburi între funcționarii însărcinați cu punerea în aplicare a cooperării administrative și a asistenței reciproce, precum și pentru a monitoriza respectarea și asigurarea respectării aplicării normelor aplicabile. De asemenea, statele membre pot să adopte măsuri de însoțire pentru a veni în sprijinul organizațiilor care oferă informații lucrătorilor detașați.
- (2) Comisia evaluează necesitatea unui sprijin financiar în scopul de a îmbunătăți și mai mult cooperarea administrativă și de a spori încrederea reciprocă prin intermediul proiectelor, inclusiv prin promovarea schimburilor de funcționari competenți și formare, precum și prin elaborarea, încurajarea și promovarea bunelor practici, inclusiv cele ale partenerilor sociali la nivelul UE, cum ar fi dezvoltarea și actualizarea bazelor de date sau a site-urilor internet comune care conțin informații generale sau sectoriale specifice privind clauzele și condițiile de încadrare în muncă care trebuie respectate și colectarea și evaluarea unor date exhaustive specifice procesului de detașare.

În cazul în care ajunge la concluzia că există o astfel de necesitate, Comisia utilizează, fără a aduce atingere prerogativelor Parlamentului European și ale Consiliului în cadrul procedurii bugetare, instrumentele de finanțare disponibile vizând consolidarea cooperării administrative.

- (3) Respectând autonomia partenerilor sociali, Comisia și statele membre pot asigura sprijinul adecvat inițiativelor relevante întreprinse de către partenerii sociali la nivelul Uniunii și la nivel național cu scopul de a informa întreprinderile și lucrătorii cu privire la clauzele și condițiile de încadrare în muncă aplicabile stabilite în prezenta directivă și în Directiva 96/71/CE.

CAPITOLUL IV

CONTROLUL RESPECTĂRII DISPOZIȚIILOR APLICABILE

Articolul 9

Cerințe administrative și măsuri de control

(1) Statele membre nu pot impune decât cerințe administrative și măsuri de control necesare pentru a asigura monitorizarea eficace a respectării obligațiilor prevăzute în prezenta directivă și în Directiva 96/71/CE, cu condiția ca acestea să fie justificate și proporționale în conformitate cu dreptul Uniunii.

În aceste scopuri, statele membre pot impune îndeosebi următoarele măsuri:

- (a) obligația pentru un prestator de servicii stabilit în alt stat membru de a efectua o simplă declarație către autoritățile competente naționale responsabile, cel târziu la începutul prestării serviciilor, în limba oficială/în una dintre limbile oficiale ale statului membru gazdă sau într-o altă limbă acceptată/în alte limbi acceptate de statul membru gazdă, care să conțină informațiile relevante necesare pentru a permite controale factice la locul de muncă, inclusiv:
 - (i) identitatea prestatorului de servicii;
 - (ii) numărul anticipat de lucrători detașați clar identificabili;
 - (iii) persoanele menționate la literele (e) și (f);
 - (iv) durata anticipată și datele preconizate de începere și de încheiere a detașării;
 - (v) adresa (adresele) locului de muncă; și
 - (vi) natura serviciilor care justifică detașarea;
 - (b) obligația de a deține sau de a pune la dispoziție și/sau de a păstra copii în format de hârtie sau în format electronic ale contractului de muncă sau un document echivalent în sensul Directivei 91/533/CEE a Consiliului ⁽¹⁾, inclusiv, în cazul în care este necesar sau relevant, informațiile suplimentare menționate la articolul 4 din directiva respectivă, fișe de salariu, fișe de prezență care să indice începutul, sfârșitul și durata timpului de lucru zilnic, precum și dovada de plată a salariilor sau copiile documentelor echivalente pe perioada detașării într-un loc accesibil și identificabil în mod clar pe teritoriul său, cum ar fi locul de muncă sau șantierul, sau pentru lucrătorii mobili din sectorul transporturilor, baza de operațiuni sau vehiculul cu care este furnizat serviciul;
 - (c) obligația de a furniza documentele menționate la litera (b), după terminarea perioadei de detașare, la cererea autorităților din statul membru gazdă, într-un termen rezonabil;
 - (d) obligația de a furniza o traducere a documentelor menționate la litera (b) în limba oficială/în una dintre limbile oficiale ale statului membru gazdă sau într-o altă limbă/în alte limbi acceptate de statul membru gazdă în cauză;
 - (e) obligația de a desemna o persoană care să asigure legătura cu autoritățile competente din statul membru gazdă în care sunt prestate serviciile și să trimită și să primească documente și/sau avize, dacă este cazul;
 - (f) obligația de a desemna o persoană de contact, în cazul în care este necesar, care să acționeze în calitate de reprezentant prin intermediul căruia partenerii sociali competenți pot încerca să determine prestatorul de servicii să se angajeze în negocieri colective în statul membru gazdă, în conformitate cu dreptul intern și/sau practicile naționale, pe perioada în care sunt prestate serviciile. Această persoană poate fi diferită de persoana menționată la litera (e) și nu este obligată să fie prezentă în statul membru gazdă, dar trebuie să fie disponibilă în urma unei cereri rezonabile și justificate.
- (2) Statele membre pot impune alte cerințe administrative și măsuri de control în cazul în care apar situații sau evoluții noi, din care reiese că cerințele administrative și măsurile de control existente nu sunt suficiente sau eficiente pentru a asigura monitorizarea eficace a respectării obligațiilor prevăzute în Directiva 96/71/CE și în prezenta directivă, cu condiția să fie justificate și proporționale.

⁽¹⁾ Directiva 91/533/CEE a Consiliului din 14 octombrie 1991 privind obligația angajatorului de a informa lucrătorii asupra condițiilor aplicabile contractului sau raportului de muncă (JO L 288, 18.10.1991, p. 32).

(3) Prezentului articol nu afectează alte obligații care decurg din legislația Uniunii, inclusiv pe cele care decurg din Directiva 89/391/CEE a Consiliului ⁽¹⁾ și din Regulamentul (CE) nr. 883/2004, și/sau din dreptul intern privind protecția sau încadrarea în muncă a lucrătorilor, cu condiția ca acestea din urmă să fie aplicabile în egală măsură întreprinderilor stabilite în statul membru în cauză și să fie justificate și proporționale.

(4) Statele membre se asigură că procedurile și formalitățile referitoare la detașarea lucrătorilor în temeiul prezentului articol pot fi îndeplinite de întreprinderi într-un mod ușor de realizat, de la distanță și prin mijloace electronice, în măsura posibilului.

(5) Statele membre aduc la cunoștința Comisiei orice măsuri menționate la alineatele (1) și (2) pe care le aplică sau pe care le-au pus în aplicare și informează prestatorii de servicii în legătură cu acestea. Comisia comunică dispozițiile respective celorlalte state membre. Informațiile pentru prestatorii de servicii sunt puse la dispoziție, în general, pe un site internet național unic în limba sau limbile cele mai relevante, astfel cum au fost stabilite de statul membru.

Comisia monitorizează îndeaproape aplicarea măsurilor menționate la alineatele (1) și (2), evaluează conformitatea acestora cu dreptul Uniunii și, după caz, adoptă măsurile necesare conform competențelor sale în temeiul TFUE.

Comisia transmite rapoarte periodice Consiliului cu privire la măsurile comunicate de statele membre și, după caz, la situația actuală a evaluării și/sau a analizei sale.

Articolul 10

Inspecții

(1) Statele membre asigură instituirea unor mecanisme adecvate și eficiente de verificare și monitorizare prevăzute în conformitate cu dreptul intern și practicile naționale și că autoritățile desemnate în dreptul intern efectuează inspecții eficiente și adecvate pe teritoriul lor, pentru a controla și a monitoriza respectarea dispozițiilor și a regulilor prevăzute în Directiva 96/71/CE, ținând seama de dispozițiile relevante ale prezentei directive, garantând astfel că acestea sunt corect aplicate și că aplicarea lor este respectată. Fără a aduce atingere posibilității de a efectua controale aleatorii, inspecțiile se bazează, în primul rând, pe o evaluare a riscurilor realizată de autoritățile competente. Evaluarea riscurilor poate identifica sectoarele de activitate în care se recurge frecvent la lucrători detașați pentru prestarea de servicii pe teritoriul lor. Atunci când se realizează o astfel de evaluare a riscurilor pentru proiecte mari de infrastructură, se pot lua în considerare în special existența unor lanțuri lungi de subcontractanți, apropierea geografică, problemele și nevoile specifice din anumite sectoare, antecedentele în materie de nerespectare a legislației, precum și vulnerabilitatea anumitor grupuri de lucrători.

(2) Statele membre se asigură că inspecțiile și controalele conformității efectuate în temeiul prezentului articol nu sunt discriminatorii și/sau disproporționate, ținând seama de dispozițiile relevante din prezenta directivă.

(3) Dacă sunt necesare informații în cursul inspecțiilor și ținând seama de articolul 4, statul membru gazdă și statul membru de stabilire acționează în conformitate cu normele de cooperare administrativă. În special, autoritățile competente cooperează în conformitate cu normele și principiile stabilite la articolele 6 și 7.

(4) În statele membre în care, în conformitate cu dreptul intern și/sau practicile naționale, stabilirea clauzelor și condițiilor de încadrare în muncă a lucrătorilor detașați menționate la articolul 3 din Directiva 96/71/CE și, în special, nivelurile minime de remunerație, inclusiv timpul de lucru, țin de responsabilitatea angajatorilor și salariaților, partenerii sociali pot, la nivelul corespunzător și sub rezerva respectării condițiilor stabilite de statele membre, să monitorizeze, de asemenea, aplicarea clauzelor și condițiilor de încadrare în muncă a lucrătorilor detașați, cu condiția garantării unui nivel adecvat de protecție echivalent cu cel oferit de Directiva 96/71/CE și de prezenta directivă.

(5) Statele membre în care inspectoratele de muncă nu au nicio competență în ceea ce privește monitorizarea și controlul condițiilor de muncă și/sau a clauzelor și condițiilor de încadrare în muncă a lucrătorilor detașați pot să instituie, să modifice sau să mențină, în conformitate cu dreptul intern și/sau practicile naționale, dispoziții, proceduri și mecanisme care garantează respectarea clauzelor și condițiilor de încadrare în muncă, cu condiția ca procedurile instituite să ofere persoanelor respective un nivel adecvat de protecție echivalent celui oferit de Directiva 96/71/CE și de prezenta directivă.

⁽¹⁾ Directiva 89/391/CEE a Consiliului din 12 iunie 1989 privind punerea în aplicare de măsuri pentru promovarea îmbunătățirii securității și sănătății lucrătorilor la locul de muncă (JO L 183, 29.6.1989, p. 1).

CAPITOLUL V

ASIGURAREA RESPECTĂRII APLICĂRII LEGISLAȚIEI

Articolul 11

Apărarea drepturilor — facilitarea plângerilor — plățile restante

(1) Pentru executarea obligațiilor stabilite în Directiva 96/71/CE, în special la articolul 6 din respectiva directivă, și în prezenta directivă, statele membre se asigură că există mecanisme eficiente care să permită lucrătorilor detașați să depună plângeri împotriva angajatorilor lor în mod direct, precum și dreptul de a iniția proceduri judiciare sau administrative, în statul membru pe al cărui teritoriu sunt sau au fost detașați lucrătorii, în cazul în care aceștia consideră că au suferit pierderi sau daune ca urmare a nerespectării normelor aplicabile, chiar și după încetarea relației în cadrul căreia se presupune că a avut loc nerespectarea.

(2) Alineatul (1) se aplică fără a aduce atingere competenței instanțelor din statele membre, astfel cum este prevăzută, în special, de instrumentele aplicabile ale dreptului Uniunii și/sau convențiile internaționale.

(3) Statele membre se asigură că sindicatele și alte părți terțe, cum ar fi asociațiile, organizațiile și alte entități juridice care au, în conformitate cu criteriile stabilite în temeiul dreptului intern, interese legitime pentru a asigura respectarea prezentei directive și a Directivei 96/71/CE, pot să inițieze, în numele sau în sprijinul lucrătorilor detașați sau al angajatorului lor, și cu aprobarea acestora, orice procedură judiciară sau administrativă, în vederea punerii în aplicare a prezentei directive și a Directivei 96/71/CE și/sau a executării obligațiilor în temeiul prezentei directive și al Directivei 96/71/CE.

(4) Alineatele (1) și (3) se aplică fără a aduce atingere:

- (a) normelor naționale privind termenele de prescripție sau termenele limită de introducere a unor acțiuni similare, cu condiția să nu se considere că acestea sunt capabile să facă practic imposibilă sau excesiv de dificilă exercitarea drepturilor respective;
- (b) altor competențe și drepturi colective ale partenerilor sociali și ale reprezentanților angajaților și angajatorilor, după caz, prevăzute în dreptul intern și/sau practicile naționale;
- (c) normelor naționale de procedură privind reprezentarea și apărarea în fața instanțelor.

(5) Lucrătorii detașați care inițiază proceduri judiciare sau administrative în sensul alineatului (1) beneficiază de protecție împotriva oricărui tratament defavorabil din partea angajatorului lor.

(6) Statele membre se asigură că angajatorul lucrătorului detașat este răspunzător pentru orice drepturi datorate rezultate în urma unei relații contractuale între angajator și lucrătorul detașat.

Statele membre se asigură în mod special că există mecanismele necesare pentru a garanta că lucrătorii detașați sunt în măsură să primească:

- (a) orice remunerație netă restantă care ar fi fost datorată, în temeiul clauzelor și condițiilor de încadrare în muncă aplicabile menționate la articolul 3 din Directiva 96/71/CE;
- (b) orice plăți retroactive sau rambursări de taxe, impozite ori contribuții la asigurările sociale reținute în mod nejustificat din salariile lor;
- (c) rambursarea costurilor excesive, în raport cu remunerația netă sau cu calitatea locului de cazare, reținute sau deduse din salarii pentru cazarea oferită de angajator;
- (d) atunci când este cazul, contribuții ale angajatorului la fonduri sau instituții comune ale partenerilor sociali reținute în mod nejustificat din salariile lor.

Prezentul alineat se aplică, de asemenea, în cazurile în care lucrătorii detașați au revenit din statul membru în care a avut loc detașarea.

Articolul 12

Răspunderea în materie de subcontractare

(1) În vederea combaterii fraudei și a abuzurilor, după consultarea partenerilor sociali relevanți, în conformitate cu dreptul intern și/sau practicile naționale, statele membre pot lua, într-un mod nediscriminatoriu și proporțional, măsuri suplimentare pentru a se asigura că, în cadrul lanțurilor de subcontractare, contractantul căruia angajatorul (prestatorul de servicii) vizat de articolul 1 alineatul (3) din Directiva 96/71/CE îi este un subcontractant direct poate, în plus față de angajator sau în locul acestuia, să fie considerat răspunzător de către lucrătorul detașat în ceea ce privește remunerația netă restantă aferentă nivelurilor minime de plată și/sau contribuțiile datorate unor fonduri sau instituții comune ale partenerilor sociali în măsura în care acestea sunt prevăzute la articolul 3 din Directiva 96/71/CE.

(2) În ceea ce privește activitățile menționate în anexa la Directiva 96/71/CE, statele membre prevăd măsuri prin care se asigură că, în cadrul lanțurilor de subcontractare, lucrătorii detașați pot trage la răspundere contractantul căruia angajatorul îi este un subcontractant direct, în plus față de angajator sau în locul acestuia, pentru respectarea drepturilor lucrătorilor detașați menționate la alineatul (1) al prezentului articol.

(3) Răspunderea menționată la alineatele (1) și (2) se limitează la drepturile lucrătorului dobândite în temeiul relației contractuale dintre contractant și subcontractantul acestuia.

(4) Statele membre pot, în conformitate cu legislația Uniunii, să prevadă de asemenea norme mai stricte în dreptul intern privind răspunderea, în mod nediscriminatoriu și proporțional, în ceea ce privește domeniul de aplicare și tipul răspunderii în materie de subcontractare. Statele membre pot, de asemenea, în conformitate cu legislația Uniunii, să prevadă această răspundere în alte sectoare decât cele menționate în anexa la Directiva 96/71/CE.

(5) Statele membre pot, în cazurile menționate la alineatele (1), (2) și (4), să prevadă că un contractant care și-a îndeplinit obligațiile de diligență, astfel cum sunt definite în dreptul intern, nu este considerat răspunzător.

(6) În locul normelor privind răspunderea menționate la alineatul (2), statele membre pot adopta alte măsuri de executare adecvate, în conformitate cu dreptul intern și/sau practicile Uniunii și naționale, care să permită, în cadrul unei relații directe de subcontractare, aplicarea de sancțiuni eficace și proporționale împotriva contractantului, în vederea combaterii fraudei și a abuzurilor în situațiile în care lucrătorii întâmpină dificultăți în obținerea drepturilor care le revin.

(7) Statele membre informează Comisia cu privire la măsurile luate în temeiul prezentului articol și pun la dispoziție informațiile în limba/limbile cele mai relevante, alegerea rămânând la latitudinea statelor membre.

În cazul alineatului (2), informațiile furnizate Comisiei includ elemente care stabilesc răspunderea în cadrul lanțurilor de subcontractare.

În cazul alineatului (6), informațiile furnizate Comisiei includ elemente care stabilesc eficacitatea măsurilor naționale alternative în ceea ce privește normele privind răspunderea menționate la alineatul (2).

Comisia pune aceste informații la dispoziția celorlalte state membre.

(8) Comisia monitorizează îndeaproape aplicarea prezentului articol.

CAPITOLUL VI

EXECUTAREA TRANSFRONTALIERĂ A SANȚIUNILOR ADMINISTRATIVE FINANCIARE ȘI/SAU A AMENZILOR ADMINISTRATIVE*Articolul 13***Domeniul de aplicare**

(1) Fără a aduce atingere mijloacelor care sunt sau pot fi prevăzute în alte dispoziții din dreptul Uniunii, principiul asistenței reciproce și al recunoașterii reciproce, precum și măsurile și procedurile prevăzute în prezentul capitol se aplică în ceea ce privește executarea transfrontalieră a sancțiunilor administrative financiare și/sau a amenzilor administrative impuse unui prestator de servicii stabilit într-un stat membru pentru nerespectarea normelor aplicabile privind detașarea lucrătorilor într-un alt stat membru.

(2) Prezentul capitol se aplică sancțiunilor administrative financiare și/sau amenzilor administrative, inclusiv taxelor și suprataxelor, care sunt impuse de către autoritățile competente sau confirmate de către organisme administrative sau judiciare ori, atunci când este cazul, care decurg din hotărâri ale instanțelor competente în domeniul dreptului muncii și care sunt legate de nerespectarea Directivei 96/71/CE sau a prezentei directive.

Prezentul capitol nu se aplică executării sancțiunilor care intră sub incidența Deciziei-cadru 2005/214/JAI a Consiliului ⁽¹⁾, a Regulamentului (CE) nr. 44/2001 al Consiliului ⁽²⁾ sau a Deciziei 2006/325/CE a Consiliului ⁽³⁾.

*Articolul 14***Desemnarea autorităților competente**

Fiecare stat membru comunică Comisiei, prin intermediul sistemului IMI, ce autoritate sau autorități sunt competente în sensul acestui capitol, în conformitate cu dreptul său intern. Statele membre pot desemna, dacă acest lucru este necesar având în vedere organizarea sistemelor lor interne, una sau mai multe autorități centrale responsabile cu transmiterea și primirea administrativă a cererilor și cu sprijinirea altor autorități relevante.

*Articolul 15***Principii generale — asistență și recunoaștere reciprocă**

(1) La cererea autorității solicitante, sub rezerva articolelor 16 și 17, autoritatea solicitată:

(a) execută o sancțiune administrativă și/sau o amendă administrativă care a fost impusă în conformitate cu actele normative și procedurile statului membru solicitant de către o autoritate competentă sau confirmată de către un organism administrativ sau judiciar, sau, după caz, de către o instanță competentă în domeniul dreptului muncii și care nu face obiectul unei căi de atac; sau

(b) notifică o decizie prin care se impune o astfel de sancțiune și/sau amendă.

În plus, autoritatea solicitată notifică orice alt document relevant legat de executarea unei astfel de sancțiuni și/sau amenzi, inclusiv hotărârea sau decizia finală, care poate fi sub forma unei copii certificate, care constituie temeiul juridic și titlul pentru executarea cererii de executare.

⁽¹⁾ Decizia-cadru 2005/214/JAI a Consiliului din 24 februarie 2005 privind aplicarea principiului recunoașterii reciproce a sancțiunilor financiare (JO L 76, 22.3.2005, p. 16).

⁽²⁾ Regulamentul (CE) nr. 44/2001 al Consiliului din 22 decembrie 2000 privind competența judiciară, recunoașterea și executarea hotărârilor în materie civilă și comercială (JO L 12, 16.1.2001, p. 1).

⁽³⁾ Decizia 2006/325/CE a Consiliului din 27 aprilie 2006 privind încheierea Acordului dintre Comunitatea Europeană și Regatul Danemarcei privind competența judiciară, recunoașterea și executarea hotărârilor judecătorești în materie civilă și comercială (JO L 120, 5.5.2006, p. 22).

(2) Autoritatea solicitantă se asigură că cererea de executare a unei sancțiuni administrative și/sau a unei amenzi administrative sau notificarea unei decizii de impunere a unei astfel de sancțiuni și/sau amenzi se efectuează în conformitate cu actele cu putere de lege, actele administrative și practicile administrative în vigoare în statul membru respectiv.

O asemenea cerere se efectuează doar în cazul în care autoritatea solicitantă nu este în măsură să procedeze la executare sau la notificare în conformitate cu actele sale cu putere de lege, actele sale administrative și practicile sale administrative.

Autoritatea solicitantă nu efectuează o cerere de executare a unei sancțiuni administrative și/sau a unei amenzi administrative sau de notificare a unei decizii de impunere a unei astfel de sancțiuni și/sau amenzi dacă și atât timp cât sancțiunea și/sau amenda, precum și creanța corespondentă și/sau instrumentul care permite executarea acesteia în statul membru solicitant sunt contestate sau atacate în statul membru respectiv.

(3) Autoritatea competentă care primește o cerere de executare a unei sancțiuni administrative și/sau a unei amenzi administrative sau de notificare a unei decizii de impunere a unei astfel de sancțiuni și/sau amenzi, transmisă în conformitate cu acest capitol și cu articolul 21, recunoaște cererea în cauză fără să mai fie necesare formalități suplimentare și ia fără întârziere toate măsurile necesare pentru punerea sa în aplicare, cu excepția cazului în care autoritatea solicitată respectivă decide să invoce unul dintre motivele de refuz prevăzute la articolul 17.

(4) În materie de executare a unei sancțiuni administrative și/sau a unei amenzi administrative sau de notificare a unei decizii prin care se impune o astfel de sancțiune și/sau amendă, autoritatea solicitată acționează în conformitate cu actele cu putere de lege, actele administrative și practicile administrative naționale care sunt în vigoare în statul membru solicitat și care se aplică în cadrul acestuia încălcărilor sau deciziilor identice cu cele aflate în cauză sau, în absența unor categorii identice, încălcărilor sau deciziilor similare.

Notificarea unei decizii de impunere a unei sancțiuni administrative și/sau a unei amenzi administrative de către autoritatea solicitată și cererea de executare sunt considerate, în conformitate cu actele cu putere de lege, actele administrative și practicile administrative naționale care sunt în vigoare în statul membru solicitat, ca având același efect ca în cazul în care ar fi fost formulate de statul membru solicitant.

Articolul 16

Cererea de executare sau notificare

(1) Cererea autorității solicitante de executare a unei sancțiuni administrative și/sau a unei amenzi administrative, precum și de notificare a unei decizii privind o astfel de sancțiune și/sau amendă se întocmește fără întârzieri nejustificate prin intermediul unui instrument uniform și indică cel puțin următoarele elemente:

- (a) numele și adresa destinatarului și orice alte date sau informații relevante pentru identificarea destinatarului;
- (b) o prezentare pe scurt a faptelor și circumstanțelor încălcării, natura infracțiunii și normele aplicabile relevante;
- (c) instrumentul care permite executarea în statul membru solicitant și toate celelalte informații sau documente relevante, inclusiv cele de natură judiciară, cu privire la creanța corespondentă sau la sancțiunea administrativă și/sau amenda administrativă; și
- (d) numele, adresa și alte date de contact cu privire la autoritatea competentă responsabilă de evaluarea sancțiunii și/sau amenzi administrative și, în cazul în care sunt diferite, organismul competent care poate oferi informații suplimentare privind sancțiunea și/sau amenda sau posibilitățile de a contesta obligația de plată sau decizia care o impune.

(2) În plus față de cele prevăzute la alineatul (1), cererea specifică următoarele:

- (a) în cazul notificării unei decizii, scopul notificării și termenul în care trebuie efectuată;
- (b) în cazul cererilor de executare, data la care hotărârea sau decizia a devenit executorie sau finală, o descriere a naturii și a valorii sancțiunii și/sau amenzi administrative, orice date relevante în contextul procesului de executare, inclusiv dacă hotărârea sau decizia a fost notificată părâtului/pârâților și/sau luată în lipsa acestuia/acestora și, dacă da, modul în care aceasta a fost notificată și/sau luată, o confirmare din partea autorității solicitante a faptului că sancțiunea și/sau amenda nu fac obiectul niciunei căi de atac și o descriere a creanței corespondente pentru care se formulează cererea și a diverselor sale componente.

(3) Autoritatea solicitată ia toate măsurile necesare pentru a informa prestatorul de servicii cu privire la cererea de executare sau la decizia de impunere a unei sancțiuni administrative și/sau a unei amenzi administrative, precum și la documentele relevante, după caz, în conformitate cu dreptul intern și/sau practicile naționale, cât mai curând posibil, dar nu mai târziu de o lună de la primirea cererii.

În cel mai scurt termen posibil, autoritatea solicitată informează autoritatea solicitantă în legătură cu:

- (a) cursul dat cererii sale de executare și notificare și, mai precis, în legătură cu data la care notificarea a fost trimisă destinatarului;
- (b) motivele de refuz, în cazul în care refuză să execute o cerere de executare a unei sancțiuni administrative și/sau a unei amenzi administrative sau să notifice o decizie de impunere a unei sancțiuni administrative și/sau a unei amenzi administrative în conformitate cu articolul 17.

Articolul 17

Motive de refuz

Autoritățile solicitate nu sunt obligate să execute o cerere de executare sau o notificare dacă cererea respectivă nu conține informațiile menționate la articolul 16 alineatele (1) și (2), dacă este incompletă sau dacă există o lipsă clară de concordanță între cerere și decizia subiacentă.

În plus, autoritățile solicitate pot refuza să execute o cerere de executare în următoarele situații:

- (a) în urma cercetărilor efectuate de autoritatea solicitată, este evident că costurile sau resursele preconizate necesare pentru executarea sancțiunii și/sau amenzii administrative sunt disproporționate în raport cu suma care urmează să fie recuperată sau sunt de natură să genereze dificultăți semnificative;
- (b) sancțiunea financiară totală și/sau amenda totală are o valoare mai mică de 350 EUR sau decât echivalentul acestei sume;
- (c) drepturile și libertățile fundamentale ale părților și principiile de drept care li se aplică astfel cum sunt prevăzute în Constituția statului membru solicitat nu sunt respectate.

Articolul 18

Suspendarea procedurii

(1) În cazul în care, în cursul procedurii de executare sau de notificare, sancțiunea administrativă și/sau amenda administrativă și/sau creanța corespondentă fac obiectul unei contestații sau al unei cereri de recurs din partea prestatorului de servicii în cauză sau a unei părți interesate, procedura de executare transfrontalieră a sancțiunii și/sau amenzii impuse se suspendă în așteptarea deciziei organismului competent sau a autorității competente în domeniu din statul membru solicitant.

Orice contestație sau cerere de recurs este adresată organismului sau autorității competente adecvate din statul membru solicitant.

Autoritatea solicitantă informează fără întârziere partea solicitată cu privire la această contestație.

(2) Litigiile cu privire la măsurile de executare luate în statul membru solicitat sau cu privire la validitatea unei notificări efectuate de o autoritate solicitată sunt introduse în fața organismului competent sau autorității judiciare a statului membru respectiv, în conformitate cu actele cu putere de lege și actele administrative ale acestuia.

Articolul 19

Costuri

(1) Sumele recuperate aferente sancțiunilor și/sau amenzilor menționate în prezentul capitol revin autorității solicitate.

Autoritatea solicitată recuperează sumele datorate în moneda statului său membru, în conformitate cu actele cu putere de lege, cu normele administrative sau cu practicile și procedurile administrative care se aplică creanțelor similare în respectivul stat membru.

Dacă este cazul și în conformitate cu dreptul intern și practicile sale naționale, autoritatea solicitată convertește sancțiunea și/sau amenda în moneda statului solicitat la cursul de schimb aplicabil la data la care a fost impusă sancțiunea și/sau amenda.

(2) Statele membre nu solicită unul altuia rambursarea cheltuielilor ce decurg din asistența reciprocă pe care și-o acordă în conformitate cu prezenta directivă sau care rezultă din aplicarea acesteia.

CAPITOLUL VII

DISPOZIȚII FINALE

Articolul 20

Sancțiuni

Statele membre stabilesc normele privind sancțiunile aplicabile în cazul încălcării dispozițiilor naționale adoptate în temeiul prezentei directive și iau toate măsurile necesare pentru a garanta faptul că acestea sunt puse în aplicare și respectate. Sancțiunile prevăzute trebuie să fie eficiente, proporționale și cu efect de descurajare. Statele membre notifică respectivele dispoziții Comisiei până la 18 iunie 2016. Acestea notifică Comisiei fără întârziere orice modificări ulterioare ale respectivelor dispoziții.

Articolul 21

Sistemul de informare al pieței interne

(1) Cooperarea administrativă și asistența reciprocă între autoritățile competente ale statelor membre prevăzute la articolele 6 și 7, la articolul 10 alineatul (3) și la articolele 14-18 sunt puse în aplicare prin intermediul Sistemului de informare al pieței interne (IMI), instituit prin Regulamentul (UE) nr. 1024/2012.

(2) Statele membre pot aplica acorduri sau înțelegeri bilaterale privind cooperarea administrativă și asistența reciprocă dintre autoritățile lor competente în ceea ce privește aplicarea și monitorizarea clauzelor și condițiilor de încadrare în muncă aplicabile lucrătorilor detașați menționate la articolul 3 din Directiva 96/71/CE, cu condiția ca aceste acorduri sau înțelegeri să nu aducă atingere drepturilor și obligațiilor lucrătorilor și întreprinderilor în cauză.

Statele membre informează Comisia cu privire la acordurile și/sau înțelegerile bilaterale pe care le aplică și pun la dispoziție textul acordurilor bilaterale respective.

(3) În contextul acordurilor sau înțelegerilor bilaterale menționate la alineatul (2), autoritățile competente ale statelor membre utilizează IMI cât mai mult posibil. În orice caz, dacă o autoritate competentă din unul dintre statele membre în cauză a utilizat IMI, acesta se folosește, acolo unde este posibil, pentru orice acțiune ulterioară necesară.

Articolul 22

Modificarea Regulamentului (UE) nr. 1024/2012

În anexa la Regulamentul (UE) nr. 1024/2012 se adaugă următoarele puncte:

- „6. Directiva 96/71/CE a Parlamentului European și a Consiliului din 16 decembrie 1996 privind detașarea lucrătorilor în cadrul prestării de servicii (*): articolul 4.
7. Directiva 2014/67/UE a Parlamentului European și a Consiliului din 15 mai 2014 privind asigurarea respectării aplicării Directivei 96/71/CE privind detașarea lucrătorilor în cadrul prestării de servicii și de modificare a Regulamentului (UE) nr. 1024/2012 privind cooperarea administrativă prin intermediul sistemului de informare al pieței interne («Regulamentul privind IMI») (**): articolele 6 și 7, articolul 10 alineatul (3) și articolele 14-18.

(*) JO L 18, 21.1.1997, p. 1.

(**) JO L 159, 28.5.2014, p. 11.”

*Articolul 23***Transpunerea**

(1) Statele membre pun în aplicare actele cu putere de lege și actele administrative necesare pentru a se conforma prezentei directive până la 18 iunie 2016. Ele informează imediat Comisia în acest sens.

Atunci când statele membre adoptă aceste dispoziții, ele cuprind o trimitere la prezenta directivă sau sunt însoțite de o asemenea trimitere la data publicării lor oficiale. Statele membre stabilesc modalitatea de efectuare a acestei trimiteri.

(2) Statele membre comunică Comisiei textul principalelor dispoziții de drept intern pe care le adoptă în domeniul reglementat de prezenta directivă.

*Articolul 24***Reexaminare**

(1) Comisia reexaminează aplicarea și punerea în aplicare a prezentei directive.

Până la 18 iunie 2019 cel târziu, Comisia prezintă Parlamentului European, Consiliului și Comitetului Economic și Social European un raport privind aplicarea și punerea în aplicare a prezentei directive și, dacă este cazul, propune amendamentele și modificările necesare.

(2) În cadrul procedurii sale de reexaminare, după ce a purtat consultări cu statele membre și, atunci când este cazul, cu partenerii sociali la nivelul Uniunii, Comisia evaluează în special:

- (a) necesitatea și oportunitatea elementelor factice referitoare la identificarea unei detașări reale, inclusiv posibilitățile de modificare a elementelor existente sau de definire a unor eventuale noi elemente care să fie luate în considerare pentru a se stabili dacă întreprinderea este reală și dacă lucrătorul detașat își desfășoară temporar activitatea, astfel cum se prevede la articolul 4;
- (b) caracterul adecvat al datelor disponibile referitoare la procesul de detașare;
- (c) oportunitatea și caracterul adecvat ale aplicării măsurilor naționale de control, ținând seama de experiența obținută și de eficacitatea sistemului de cooperare administrativă și de schimb de informații, de elaborarea unor documente standardizate mai uniforme, de stabilirea unor principii sau standarde comune pentru inspecțiile în domeniul detașării lucrătorilor și de evoluțiile tehnologice, astfel cum se prevede la articolul 9;
- (d) măsurile în materie de responsabilitate și/sau executare introduse pentru a se asigura respectarea normelor aplicabile și a protecției efective a drepturilor lucrătorilor în cadrul lanțurilor de subcontractare, astfel cum se prevede la articolul 12;
- (e) aplicarea dispozițiilor referitoare la executarea transfrontalieră a sancțiunilor administrative financiare și a amenzilor administrative, ținând seama îndeosebi de experiența obținută în legătură cu acest sistem și de eficacitatea sa, astfel cum se prevede la capitolul VI;
- (f) recurgerea la acorduri sau înțelegeri bilaterale în legătură cu IMI, ținându-se seama, atunci când este cazul, de raportul menționat la articolul 25 alineatul (1) din Regulamentul (UE) nr. 1024/2012;
- (g) posibilitatea de a adapta termenele stabilite la articolul 6 alineatul (6) pentru furnizarea informațiilor solicitate de statele membre sau de către Comisie în vederea reducerii termenelor respective, ținând seama de progresele realizate în ceea ce privește funcționarea și utilizarea IMI.

*Articolul 25***Intrarea în vigoare**

Prezenta directivă intră în vigoare în a douăzecea zi de la data publicării în *Jurnalul Oficial al Uniunii Europene*.

*Articolul 26***Destinatari**

Prezenta directivă se adresează statelor membre.

Adoptată la Bruxelles, 15 mai 2014.

Pentru Parlamentul European

Președintele

M. SCHULZ

Pentru Consiliu

Președintele

D. KOURKOULAS

Declarația comună a Parlamentului European, Consiliului și Comisiei cu privire la articolul 4 alineatul (3) litera (g)

Faptul că postul repartizat temporar lucrătorului detașat pentru a-și desfășura activitatea în cadrul prestării de servicii a fost sau nu ocupat de același sau de un alt lucrător (detașat) în timpul oricăror perioade anterioare reprezintă numai unul dintre elementele posibile care trebuie avute în vedere în cadrul unei evaluări generale a situației de fapt, în caz de îndoială.

Simplul fapt că acesta poate constitui unul dintre elemente nu trebuie în niciun caz interpretat ca impunând o interdicție referitoare la posibila înlocuire a unui lucrător detașat cu un alt lucrător detașat sau ca îngreunând posibilitatea unei astfel de înlocuiri, care ar putea fi inerentă în special serviciilor prestate cu periodicitate sezonieră ori ciclică sau în mod repetat.
